

10.

Ej trodde jag att dödens hand skull' sluta
Den glädien som, näst Gud, den högsta var;
Derföre här wi hastigt sötman njuta,
Men snart wi bort ifrån hwarandra far.:.

11.

Re'n t'nå's jag se dig bland de sälla sitta,
Der uppe i öddlighetens land;
Jag fattig är, men dock en prydlig lista
Och swepduf, jag dig gifwer med min hand.:.

12.

Gråt Conrad nu Sophie i jorden gömmes,
Din graf jag alltid nu besöka skall.
Du aldrig, aldrig, af din Conrad glömmes,
Wi mörkas sist i blidlens Bröllops-sal.:.

GS 382

Det trolofswade Paret:

Sophi och Conrads

sista afsked på slufsängen,

Michaeli-Dagen år 1823.

Sjunges som:

Suckar, tårar, böner ic.

BEGRÄVNING,

Elmås och Granbergs Tryckeri, 1831.

Lär älskare! I älskarinnor lära,
Nu utaf mig — mitt öde jag frambär!
Helt ung af kärleken jag nu fått lära,
Att han en flygtig glädje för oss är. :;

2.

När hwad jag trötts, då första gnistan väcktes,
Då jag i blomster-lund spatsera ut,
Der handen af en ärbär flicka räcktes,
Att denna tröst skall nå så hastigt slut. :;

3.

Ne'n såg jag des uppriktighet med tårar,
Des ömma hjerta till mig tolka så,
Du på det högsta nu mitt hjerta sårar,
Om jag dig ej med tiden skulle få. :;

4.

Således blef vår slutsats tiden bida,
Att äldren mera wognad skulle få,
Till des en man, som perhördt mänd' rida,
Kom, som en fogel, till mig sade så: — :;

5.

Som fulan far, dig strax på hästen fasta,
En din Sophie med döden kämpa må,
Ej gifwes tid, det allraminste rasta,
Sophie hon bad, jag dig skall säga så. :;

6.

Wid dessa ord af fasa jag fullskielpte,
Jag dånade, och nästan dödder låg,
Till des de mig en wattenbågar skänkte
Och sedan tröstlids hästen sadlad såg. :;

7.

En ryslig syn, Sophie, Sophie! min flicka
Skall du ifrån din lära Conrad gå?
Skall jag af tårar afskedslåsen dricka;
O himmel hwad för sorg skall jag nu få! :;

8.

Nu flyttar jag, sad' hon, min Conrad lära,
Till himlens land, bereda rum för dig.
Der skall wi sist ett ewigt brudpar bära,
Den kronan, som nu himlen skänker mig. :;

9.

Begråt ej mig, gör dig ej sorg och smärta,
Du war uppriktig mot mig, mer än god,
Farväl, sad' hon, och då hon utsagt detta
Blott räckte handen, suckade och dog. :;